

10 nya medlemmar fick Tåby socken detta år genom födslar.
 9 var pojkar och endast 1 flicka.
 5 stycken nya äktenskap ingicks.
 6 stycken dog, varav 3 var minderåriga. Bland de döda fanns Pär Hindrichsson, som var 82 år och i 50 varit klockare i Tåby kyrka.

Detta år var det nödår och stor missväxt på alla sädessorter.
 Trots att Kongl Majt hjälpte allmogen med spannmål, måste många i armod försmäkta. Många skatter och landgäll kunde inte betalas.

Bland de indelta ryttarna och båtsmän var det lungt.
 Skårby båtsmansrote fick en ny båtsman, Anders Samuelsson Flinta, liksom Ljunga båtsmansrote, vars nye fördubblingsbåtsman hette Jacob Larsson Ljungberg.

Detta år blev Tåby kyrktorn, där inte kyrkklockorna hängde, bundet med 17 stycken stora och små bjälkar, på grund av det, att det sviktade mycket i blåsväder.

Några uppgifter från sockenstämman finns tyvärr inte detat år.
 Troligen har de på något sätt blivit förstörda.

Även detta år sammanträdde häradsrätten på Fristads gästgivaregård och ur dess protkoll kan nämnas:

Detta år började ett antal rättegångar där änkan Elisabet Holstensdotter, utan någon större framgång stämmer olika personer.
 Först var det faktor Spaldings på Lam, som anklagades, för att han inte betalt hennes avlidne man, för kobeten som hon inte fått, för tre kannor brännvin, som inte Spalding skulle betalt och för att hennes dotter inte fått tjänst hos Spalding m.m.
 I samtliga fall friades Spalding.

Hon anklagade också Margareta Hult, som var husföreståndarinna på Alm, för slagsmål, för att Margareta tagit saker från henne och för Margaretas arghet mot henne.

Inte heller där fann häradsrätten skäl till att fälla Margareta Hult.

Hon anklagade också bonden Lars Nilsson i Tåby, för 7 havlspann råg och några andra persedlar han skulle tillägnat sig i samband med övertagandet efter hennes mans död.

Parterna kunde inte enas, utan två nämndemän utsågs, att göra likvidation dem emellan.

Mellan de båda rusthållarna Bengt Nilsson i Fyrby och jungfru Brita Wikman i Ljunga hade uppkommit en inflamerad konflikt.

Dessa båda hemman skulle tillsammans underhålla bron på landsvägen söder om Fyrby.

Den ena partens drängar hade utfört viss lagning, som den andra partens drängar förstört och det hade kommit till slagsmål hemmanens drängar emellan.

Nu dömde häradsrätten, att om detta upprepades, utsattes ett vite på 10 daler silvermynt för vardera parten.

Landsfiskalen Caleén anklagade Jon Gudmundsson i Aspatorpet för osannfärdig attest.

Händelsen låg mer än 10 år tillbaka och vid en syn på Rappsala utjord.

Gudmundsson påstod sig inte minnas, men bad ändå om ursäkt, vilken landsfiskalen godtog och målet nedlades.

Landsfiskalen Caleén åtalade även profossen Hans Ljungeld, för att han tillträtt Blinnestads hemman, innan landshövdignsämhetets beslut kommit.

Orsaken var, att Caleéns broder Jonas Jonsson tidigare brukat ett av Blinnestads hemmanen, men ej fått sitt arrende förlängt.

Nu när Ljungeld fått det nya kontraktet, sökte båda bröderna, att få kontraktet förlängt på Jonas Jonsson.

Rätten fann dock, att i detta mål var det endast den som ägde hemmanet, överstelöjtnant Hammarhjelm, som kunde besluta om arrendator, när den tidigare arrendetiden utgick.

Ett förbud utfärdades för alla och envar, att taga sin väg över Tåby hemmans åkrar till Tåby kyrka, höst och vår och då gräset var i bästa växt.

Den som det gjordes fick betala 3 daler silvermynt i vite.

Profossen Hans Ljungeld anklagade landsfiskalen Caleén för dels han kallat honom rackare (hästslaktare), och dels påstått att profossen och hans hus var nedsmittade av den vederstggjligt smittsamma sjukdomen fransosen (syfylis) Landsfiskalen svarade med anklagelser, att profossen gått i kyrkan med värja, att profossens hustru gått i kyrkan iklädd sidendamastmössa och att han i sitt ämbete var skyldig, att åtala en var som misstänktes ha den fransosiska sjukdomen.

Mycket av trötan nu och senare torde ha sitt upphov i, att landsfiskalens broder ej fick ha kvar arrendet på Blinnestad.

Många vittnen hördes, fältskären i Norrköping undersökte den Ljungeldska familjen, ärendet diskuterades på sockenstämman m.m.

Efter ytterligare rannsaking, då bl.a. konstaterades, att beskyllningarna angående Ljungeldska familjens kyrkoklädsel var oriktigt i och med att profossen var officer, dömdes landsfiskalen att böta 3 daler silvermynt samt ersätta Ljungeld för den skymf, skada och omkostnader han haft, med tillsammans 50 daler silvermynt, då det befanns, att landsfiskalens ryktesspridning var osann.

Två stycken bönder, Pål Hansson i Mem och Per Eriksson i Møgata, den senare tidigare arrendebonde under Mems säteri, anklagades för att de ej betalat penningar till prästgårdsbygget 1718 -1719.

Men de försvarade sig med att säteriet Mem var undantaget att delta i prästgårdsbyggnad och domen blev att målet nedlades.

Fjärdingsman Oluf Månsson var också mål för ett par anklagelser.

Dels var det Lars Nilsson i Tåby, som påstod sig ha lämnat 6 daler silvermynt i kronoränta för att fjärdingsman skulle vidarebefordra dem till kronofallningsman, men ej gjort det.

Vid kontroll befanns att fjärdingsman fullgjort sitt uppdrag.

Dels ansåg Johan Larsson och Hindrich Johansson i Skällingstad, att fjärdingsman skulle delta i omkostnaderna vid skogsdelning, som gjorts föregående år.

Men då fjärdingsman bebodde Ragntorp som löneförman, kunde han ej åläggas att delta i kostnaderna.

Lars Nilsson i Tåby hade instämt rådmann Hansson, som ägde skattehemmanet i Tåby (Rådmanngården), för kontraktsbrott.

Lars Nilsson hade tvåårskontrakt på hälftenbruk av skattehemmanet, men rådmannen hade uppsagt detta kontrakt, därför att Lars inte brukat den del som kontraktet utvisar.

Häradsrätten beslutade, att om icke Lars Nilsson omgående brukade sin del, skulle kontraktet få brytas.

Samtliga sockenmän i Tåby instämde rådmann Hagman, för att han ej betalat sin del av kostnaderna för prästgårdsbyggnadens byggande.

Avgiften skulle gäla årligen från det beslutet togs år 1711, men då rådmann

nen endast ägt hemmanet från år 1720, beslöt häradsrätten, att avgiften skulle reduceras i hänseende därtill.

Lars Nilsson i Tåby anklagades av landsfiskalen Caleón, för det att han olovligt huggit ved på Blinnestads skog, trots att förbud därtill gällde.

Lars Nilsson åberopade lov av Jonas Jonsson, landsfiskalens bror, men kunde ej bevisa det.

Jonas Jonsson hade flyttat till Österbotten i Finland.

Häradsrätten trodde ej på Lars Nilsson, utan dömde honom böta 10 daler silvermynt, enligt det av häradsrätten förbud år 1717 att olovligt hygga skog på Blinnestads ägor.

Dessutom dömdes han betala 2 daler 16 öre silvermynt i skadestånd.

Lars Nilsson överklagade detat beslut hos Hovrätten.